

Charlotte
Habersack

NE
NYISD KI
HARAP!

Frédéric Bertrand rajzaival

SCOLAR

Vágjunk bele!

**Két nappal korábban, még mielőtt
bármilyen különös történt volna...**

Boring városkájának peremén, egy régi ház kertjében, a homokozó és a hinta között félúton egy fiú térdelt a földön. Egész reggel mohát és leveleket gyűjtögetett, és galyakat halmozott egymásra, hogy fekvőhelyet eskábáljon a plüssállatkájának. Végre elkészült.

– Tetszik, Icy? – kérdezte a plüssbarátjától, aki az almafának támaszkodott, és fekete gombszemeivel figyelte őt. – Gyere, próbáld ki!

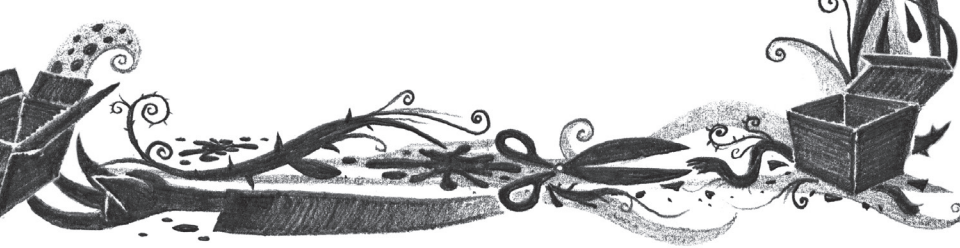
A fiú felszökkent, lesöpört néhány fűcsomót a térdéről, majd lefektette Icyt a lány mohatakaróra, letakarta egy gesztenyelevéllel, és puszit nyomott az arcára.

– El kell mennem egy kis időre. Hamarosan visszajövök! Addig itt nyugodtan alhatsz.

Elszaladt a házig, és felnyargalt a télikertbe vezető négy lépcsőfokon.

Alig csukta be maga mögött az ajtót, amikor egy sötét árny suhant keresztül a kerten. És mire a fiú visszajött, az árny már sehol sem volt.

Csakhogy Icynak is nyoma vészett.

Minden azzal kezdődött, hogy a postás egyik nap nem reggel, hanem este csöngetett be. És ha Nemo egyszerően ülve maradt volna a szülei között, és továbbra is erősen leburnult hasán egyensúlyozza a csokis jégkrémmel teli tálat (ami ebben az örületes hőségben egész kellemesen hűsítette), ahelyett hogy felpattan, hogy ajtót nyisson, nos, akkor bizonyára megúszott volna ezt-azt abból a galibából, ami ezután következett.

Nem is beszélve Boring többi lakosáról.

Nemo viszont ahelyett, hogy tovább lógatta volna a lábát, azt kérdezte:

– Ki a csuda ez?

Az anyukája pedig, anélkül hogy levette volna a tekintetét a tévéről, így felelt:

– Sokat tudok, de én sem tudhatok mindent.

A haja és a blúza megremegett a huzattól, a tévé mellett ugyanis két hatalmas ventilátor is állt, amelyek hű katonákként őrködtek a szoba nyugalma fölött. A terasz ajtaja és a nagyszoba ablakai mind szélesre voltak tárva, hogy legalább egy kevés bejöj-
jön a kinti, hűvösebb levegőből.

– Kinyitnád végre? – dörögte Nemo apja, majd belemártott egy tortillát az avokádókrémes tálkába, hogy aztán az egészet vadul ropogtatva eltüntesse a szájában. Június első felében Pinkowskiéknál minden áldott nap avokádó volt az étlapon. Avokádómártás, avokádósaláta, avokádó így, avokádó úgy, avokádó rákkal, sőt egyszer – de csak egyszer! – még avokádószörpöt is ittak.

Nemo szülei a szupermarketet vitték a piactéren, és hogy semmi se menjen veszendőbe, amit már nem tudtak eladni, azt mindig hazahozták és meg-

ették. Nemo ezt nem is tartotta rossz megoldásnak, amíg például olyan élelmiszerekről volt szó, mint egy éppen lejárt szavatosságú pizza vagy csokiszelet, de azt már kevésbé díjazta, amikor fél mázsa avokádót kellett eltüntetniük.

Ismét csengettek a bejárati ajtón.

Pinkowski úr kérdő pillantást vetett a fiára. Nemo feltette a fagyival teli tálat az asztalra, és lekecmergett a kanapéről. A szülei egyetlen részt sem mulasztottak volna el a *Határtalan szerelemből*, és jobb híján Nemo is mindig csatlakozott hozzájuk. Nem mintha annyira szerette volna ezt az érzelmes enyelgést, de a sorozatban Oda szülei is szerepeltek – márpedig Oda volt messze a legcsinosabb lány az osztályban, sőt talán az egész iskolában! Az is lehet, hogy egész Boringban. Vagy talán az országban... A világon... A galaxisban...

Ha megnézett egy újabb részt a *Határtalan szerelemből*, Nemo mindig úgy érezte, hogy valamivel közelebb kerül Odához. Sajnos minden epizód végén mindenki összevissza smacizott mindenkivel.

Mi tagadás, ezt a részét szívesen kihagyta volna. Végül nagy nehezen felállt, mezítláb az előszobába ment, és kinyitotta a bungaló ajtaját.

– Aha! – mondta.

– Helló, Nemo – mondta Franz Aha.

– Kijaz má’megin? – kérdezte Nemo anyja a szobából.

– A postás! – kiáltott vissza Nemo.

– Ilyenkor? – dünnyögte az apja.

– ’csánat a kései zavarásért – mondta Franz Aha.

– De az a helyzet, hogy küldeményt hoztam. Barátcskám, ez itten a tiéd.

Ezzel átadott Nemónak egy barna csomagot, amelyet nagy, fekete betűkkel címeztek meg.

– Az enyém? – kérdezte Nemo meglepetten. Még sosem kapott semmiféle csomagot a postától.

– Nagyon úgy tűnik. – A postás hátravetette a rasztás tincseit, majd előhalászott egy zsebkenőt a nadrágzsebéből, és letörölte az izzadtságot a homlokáról. – Egész nap magammal cipeltem. Végig azon tanakodtam, hogy vajon kié lehet. – Franz

Aha ábrázatán büszke mosoly terült el. – De aztán rájöttem!

Kinyújtotta egyébként is hosszú nyakát, hogy Nemóval együtt leolvassa a címezést, ami valóban több mint szokatlannak bizonyult.

SENKINEK CÍMEZVE!
AHOL A BORS TEREM
A VILÁG VALAGÁN

– Tehát, gondoltam, ez csak te lehetsz.

– Ühüm – mondta Nemo, és maga sem tudta eldönteni, hogy ezen meg kéne-e sértődni. – És megkérdezhetem, hogy miért?

– Azért, mert a „Nemo” latinul „senki”-t jelent – világosította fel a postás. – Azonkívül a Bors utcában laksz, a világ valaga pedig, hát, valahogy egyébként is illik ehhez a helyhez.

Aha bocsánatkérően megvonta a vállát.